

Dírmennyek levélnek el nem fogadjatnak.

Előfizetési árak:

Helyben készítho, vagy
vándor postán küldve:
Egyszer évre 7 frt — kr.
Félévre 5 — „
Negyedévre 3 — „
Külföldre egész évre 20 frank.

Ezen szám ára 5 frt, a kapható
a közlönyben a Grassó-
közlönykönyvtárban.



Politikai, társadalmi, közgazdasági, közmívelődési és szépirodalmi lap.

Az E. M. K. E. brassómezei választmányának és a Brassói Magyar Polgári Körnek

hivatalos közlönye.

Megjelenik hetenként háromszor: kedden, csütörtökön és szombaton.

Szerkesztőhely: Irda.

Brassó, Kolostor-utca 26. szám alatt.

hóna a lap szállási rendjébe illető költségekkel tartozandó.

Felirat: szerkesztő:

Dr. WEISS IGNÁCZ.

Készítők: vizsna nem adnak.

A lap kiadó-hivatala:

Brassó, Kolostor-utca 26. sz. a.

Idő küldésnek az előfizetők pénzét és hirdetések díját.

Hirdetők felvételnek a kiadó-hivatalban.

Hirdetések díja:

1. Hasznos tájékoztató vagy
más helyen 5 frt. Nagyból és
többször hirdetéseket kedvez-
ményesen. Minden egyes hirdet-
mény után meg. Kétsz. 30 kr.
hálgyalji hasznosít.

2. Hirdetők költségei 10 frt.

Hirdetők és Hírtér díját
előre fizetendő.

A vámbáhoru.

A Romániai szemből évek óta folyt vámbáhoru, mely Románia kereskedelmét is zűbészhatással hatott, de a mely hazánk és különösen a határszéli megyék kereskedelmére és iparára is végzetes befolyással volt, végre megszűnt.

A román kármár 5-6-5-74 szárazatál 21-elenében megszavazta az általános vámátírást és a szendust azt helybenyalgatta és így f. h. 11-iktől kezdve, mely napon Romániának a Hollandiával szemben fennálló szerződést kiírva, összes vámzászerződést lejárak, egységes vámtevék nyerneak alkalmazást Romániának minden államal szemben.

Várva-vártuk évek óta, hogy Románia — ez a kis országban anynyi szűvszűvszű és akarat erői fejték ki velünk szemben, habár jói fellegelőre utalja — valahára megköti velünk a vámzászerződést, mely gátat vetne a vámbáhoru ellen; hogy a vámbáhoru; évek óta folyton folytak a tárgyalások a két állam közötti között és csak pár héttel ezelőtt is hírszerelői a lapok, hogy Románia megbeszélte Bécsben vannak a vámzászerződés megkötése tárgyában értekezni, és hírtér rendeltük, hogy Románia saját javát szem előtt tartva, az általános vámátírást megállapítja és életbe lépése előtt szerződi fog velünk. Csak! Románia nem lépett velünk szerződésre és ma ott állunk, hogy a vámbáhoru elő kezdődik.

Mert azaz, hogy Románia általános vámátírást fog velünk, meg tévőlvén sücsen a vámbáhoru megszűntetve és ma ép oly távol állunk a békétől, mint azelőtt.

A vámbáhoru annak idején különösen az idezte elő, hogy Románia megkívánja, miszerint marháit és gabonáját szabadon, illetve igen csekély vámtól hozhassa be hozzánk; mi pedig ezen kívánságnak nem feleltünk meg, mert a gabonabehozat saját termelőinket károsította volna s mert — ha Romániának a szarvasmarha-behozatát megengedték volna — Németország és a nyugati egyáltalán elzárta volna szarvasmarhákat elő sorompót, mert Romániában és különösen Országszárban, honnan a szarvasmarha-kivétel Romániába igen nagy, a kellő ellenőrzés hiányozván s a marhavesz permenans lévén, ezen vésszerű behozatásnak egyetlen állam sem teheti ki magát.

S mert mi ezen két behozatalt czikk tekintetében nem engedhetünk, Románia velünk szemben vámtevéltől fölémette, a mit természetesen nekünk is viszonozni kellett.

Ezen kölcsönös vámtévéltől keletkezett az a vámbáhoru, mely Romániának is sokat, nagyon sokat árított, de a mely — valjuk meg öszintén — ha a szoraszor értelemben vett magyarországi gazdasáknak hasznosít, az erdélyi részekben tetemes kárt okozott, ezen ország egész végrőlétét károsító szolgált volna a vámbáhoru Brassó városigá iránt és kereskedést majdnem teljesen megsemmisített.

Nem akarunk rekrimációzókba hűcsöt-köni, nem akartuk feltevélni, hogy hány iparos és kereskedő ment tönkre, hogy hány vándorút ki; ott van kereskedelmi és iparszárának a miniszterhez írtézt-jeltt levei értevélt, utalnak arra, mert jobban és igazabban ki sem igazolhatja

azon csapást, melyet a vámbáhoru reánk mért, mint a kamara, mely ismeri a régi és a mostani forgalmat, ismeri az ipar régi és mostani állását városunkban és naponta hallani kétszét az iparosok és kereskedők panasztát és keservét.

De kötelességünk reámtartni arra, hogy habár Románia az általános vámátírást életbe léptette, megtette velünk szemben az első kibékítő lépést és ezzel leszállította magas vámtevéltől, ezzel meg a vámbáhoru villágrét sem szűnt meg, sőt ellenkezőleg, csak újabb és tén még bonyolódottabb szertümba lépett.

Mert ne ántsuk magunkat! Eltekintve attól, hogy Románia az általános vámátírást — az Osztrák-Magyarországból Romániába kivinni szokott iparikkékre különösen nagy vámtévéltől állapított meg, melyek lehetetlenül teszik ezen iparikkékre néve a kivételt, és eltekintve attól, hogy a Romániában — a vámbáhoru miatt vagy ennek következtében meghosszított, jobban mondva — töltött árhosszított iparj terményének a megvédezés érdekében, ezen iparikkéket igen-igen magas vámtál szulták: mi a gabona, de különösen a szarvasmarha behozatalt tekintetében most sem nélkülözhetjük azon garancziát, melyeket ezéltől is megköveteltünk, ha csak szarvasmarhák kivételét Németországba-behozatták és ezzel hazánk szarvasmarha-tenyésztését (takre nemz nem akarjuk).

Már pedig mihi volt, hogy a kereskedétek tekintetében nem engedünk, Románia a kamara és a szendust által hozott határozat értelmében jogszerű, a vámbáhoru-nálá szállandó árak vámtál tetemesen — és az általános vámátírást tételeitől el-

térő öszszegen — emélt, mit ha Románia teszi, mi sem maradtunk el a viszon-zástól.

A mint pedig Románia szövetségét és kitartását ismerjük, bizony elvárhatjuk, hogy mindez — mindenesetre sajnálataunkra — be fog következni, és hogy a vámbáhoru más formában — de a folytat-tatást fog.

Kívánság volna, hogy Románia végre belátva kötelességinek jogszerűségét és azt, hogy a szarvasmarha behozatalt tekintetében követelt biztosítékot — örvendelmünk szempontjából is lételtlenül is szükségese, és hogy a mindkét államura néve szükséges vámzászerződés létrejöjjön. Hogy vajon iszerüljön fog-e így mindkét félre néve kívánság és kielégítő szerződést létreho-zni, a közelébbi jövő tén már meg-mutajta.

Belföld.

Mint utolsó szármunkban jelezteik volt, Szilágyi Dezso igazságügyminiszter a múlt szombati ülésén elvitte az országgyűlésnek a királyi határozatáról szóló törvényjavaslatot a környekkel tárgyalásról választási bizottság, kisírtva ezen törvényjavaslatot egy epicholai eseménytől képzett tárgy-számba beérkezéssel, olyannal, minit az országban igazságügyminiszter még nem hal-gatott.

Simonffy János és Vályi Árpád a „cim”-kérdezőben cselegetek volt törzsmait, midőn az önként jelölték, az igazságügyminiszter szőliti kint. E híre beérkezéssel a padok és önkénti figyelem kiertő az igazságügy-ásvait. Oly magas államfőnkül fölélegélt a válságra a has elő törvényjavaslat, hogy éjlen-ződi hírvitől 10 órában párt, midőn az-asztal beérkezett.

Rövid vita keletkezett a fölött, kinek östaszak ki a törvényjavaslat, t. az östaszakoz-e, vagy az igazságügy bizottságé, és.

Itt minden ember, hogy a országban is csak német, román, görög vagyja nyelven beszélnék, egyegyeten egy pár embert, kik az Embérik lekövetésnek, de nyelvtől nem határnak, és a határidő lekövetésnek éjlen-ződi és napkeltektől igénybe veszi.

Aldas hírvitől, és vizsgálatja az idő, mely megjelölt a kijárat a magyar szőliti.

Az utolsó tért és információk az anyagi bolgologást biztosítják a népek; a hivatali épületekben vannak elhelyezve. Az utolsó tért és információk az anyagi bolgologást biztosítják a népek; a hivatali épületekben vannak elhelyezve.

Mintén meggyőződésünk arról, hogy a határ-jó rájlesztésnek az atyaira, mire annyira megseztgett az ipar, hogy az egész utas-tyakran fordult hátra” és „ismény” dolgot mondott.

„Ez itt a „Bolgárság” (mi a piactető) V. órányra van északra.) Nál (ezt nem értettük) L. órány, „Porond”, (valamint valóra a Bolgárságban) itt lakik egy magyar ember. Mathiasnak hírvit és esztáridő, pedig némőtti így a nevet. Ott is a főpáncz (a honnan elindultunk a kocsival) Ahin a „falgarrá” (a város déli részén) volt van minit veszteltem, a puszkor: közöszty és foghaz.” Ez a has a kalácsos kománé (megint a Bolgárságban).

kül, mely a vagyon állit-ben lefedtek volna.

Példáért koreté mind életem maradt utas, a farkasok által meg nem enett köröndök, felszék, botok és díszesbárók a ká-puban biztonságban hagya.

Az étkész kocsiban szava a kiliát, mert ott jó a konyha.

Az étkész-kocsi minden astatál a fel foglalt: volt ott muszka, kórt, távir, szőr, norvég és samóji, de mi hármán mégis kapunk még egy el nem foglalt astatál.

Egyesre csak a kiliát felszáregbe lett, diék mozgás is keletkezett, — mert a piac-erdő ebédnek tartották.

Ereje volt, mert rangul 1/2 órák iradulnak el és már 12 óra lett, miort hat órák is ezen rövid idő alatt oly „sebesen repült” mint a vonat.

Szemben voltam — t. i. hármunkkal, miort hármán magyarok lévén, számban ideközben nem váltottunk utit egy 18 éves, ha jó emlékszem, tútr közt. Ki egyenesen Antwerpenből jött, — a kölyköknek ez a háza — és a ki utközben anyjával és testvéreivel találkozt a farkasok között.

Ezt szűkség volt meggyeztetni, mert ha a fu anyja nem lett volna jelen, minden seveit hazugságnak kellett volna venni, de ez az anyja fu mind a szarvas egyet vámszentén — számban nem követhetünk.

A vendégek a fut megállvány, egyezsere — persze mindentől nyelven — kérdezték, hány nyelven beszélt, mire a fu a körözéskét válsztalja egyezsere az összes nyelven: „Urain, szövegeket ki bevalamón, hogy csak bő nyelvet beszélek egyezsere, de azért még több nyelven is hallok, és nincs az a

nyelv, melyet eludhatnánk, mert sok pénzben lévő, habár már Európát sáfára bejár-tam a lefolyt 18 életérem alatt, és a vilá-gi többi részeit is bejárni kívánom és meg érte naponta 320 kilométert járok, csak egy a járásban gyakorlom magamat.”

Itt az anyja szóval nygzte: „3000 — azírtal én is forintha kért évenként jár-kálkodás apának.”

Ezen nyilatkozatból tuduk meg aztán, hogy a fiatal anyja is van, mert ezt eddig minden nyelven elhallgatta és ha anyja nem mondia, ezt sem hittük volna el neki.

„Bolgár ország kiállottam én, hol az apák csak szőlítári 5000 forint adtak fiatalunk, miort nálunk Kolosvárt annyi ingavindó egész évtizedeken át ingyen állt.”

Mindex két órái időt feligénye, és én ezáltal mit sem ebedeltem, tiszta ebérsze-retelből a szőliti és idegen nyelven nyilatkoztam, — miort is a feni dolgot magam nem észlelhettem csak onnan tudtam meg, hogy mikor a nyelvtanítás befejez-e, sőt nálunk Kolosvárt annyi ingavindó egész évtizedeken át ingyen állt.

Az állomásai egy ismerős hang öszet-tel kezdéssel anyalag kiert: „Menjen te a Czaplakba!”

Elhajlottam, de megígérttem.

Brassó város — habár minnen bessen hol földeni is, mert 8 hónapig tart a tél, anyáid földi is szor — inkább föld-d-hejlynek, nyaralónak néz ki, pedig az a Szilvaseuven és Dákorumánai városok. Meggyőződtem róla.

TÁJÉKOZTATÁS.

Kirándulás Brassóba.

(Az „Erdélyi Hírlap” á. é. 102. száma után.)

Az „Erdélyi Hírlap” értevélt társaság.

Boldog az a lap, melynek munkatársai utazhatnak, kirándulásokra felehetnek és akutan dínyelvezőket érdeklő társaságban megírhatják.

A „Brassó” nem lévén ezen helyzetben, hogy segít magunk, hogy a mi lapunkban megjelöl, de olvasóközönségünk érdeklő ilyen társaság, kisértő áldozatja hozza.

Asz így hozzát: tiszta és eredeti, a lakás jól fog, annak, ki az utazást megvette, és az nem ért, az a lap, munkatársainak fáradság és költsége nélkül jár a társaság.

Ime, így képzelt az alábbi társaság, a fenti című aszt egyik lapjárunkban megjelent cikk után.

Másfél órái késett a vonat, mert az Apa-báridi Kolosvárra örököse sebbőlre ro-handó vonatnak a farkasok megtámadták, minden elő lényt feléltak.

Nekem szerencsémre bajom nem esett, mert a farkasok utit jegyzemől hálhattak, hogy én nem Kolosvárra, hanem Brassóba utaztam.

Mihelyt a farkasok jóllakva távoztak, ropant dínyelvező ártam — melyet hirtelen a farkasok kármárának ideért elő méri, és a vonat későbbre repülő gyorsasággal válsztalja — és én is ugyannyi gyorsasággal — a vagyon a restauráns — ha siettem, a né-

